

Peeters, Elvis

Elvis Peeters is niet in de eerste plaats een theatermaker, maar een schrijver. Hij begon zijn schrijversloopbaan als uitgever en redacteur van het 'beruchte' punkfanzine *DUS* (1978-'79). In 1980 verscheen hij als dichter-performer aan de zijde van Didi de Paris ! In 1981 stichtte hij mee de rockgroep Aroma di Amore waarvan hij als zanger en tekstschrijver aantrad (2 L.P.'s, 3 mini-L.P.'s, 1 maxi en 1 single).

Reeds in 1983 toonde hij zijn interesse voor het theater als acteur-muzikant in de door Mark Wijns geregisseerde versie van *Hartstuk* van Heiner Müller (Mark Wijns regisseerde onlangs *Het uur van de aap*). Deze productie werd o.m. opgevoerd in Stuc te Leuven.

In 1988 bracht hij met Aroma di Amore-gitarist Fred Angst een cabaretprogramma *Het beest in de mens*, waarvan tot nog toe 75 voorstellingen werden gespeeld (65 in Nederland).

Verder schreef hij nog het scenario voor het in 1988 in eigen beheer uitgebrachte stripalbum *Tango Mortale* (tekeningen : Clasen a.k.a. Chester Fondue), naast gedichten, luisterspelen en kortverhalen, waarvan alleen her en der enkele gedichten werden gepubliceerd (o.a. in *Heibel*, *Dietsche Warande en Belfort*).

Het uur van de aap is niet zijn eerste toneeltekst maar wel de eerst geënceneerde. Voordien schreef hij *Gras aan de Horizon*, een soort absurde soap-opera (met muziek van Fred Angst die ook nog op het programma van "Chiens de Siècle" staat).

Elvis Peeters is een traag schrijver. Schrijven, schrappen, herschrijven, herschrappen. *Het uur van de aap* ontstond in samenwerking met Nicole Van Bael die mee discussieerde over de inhoud, nalas en vooral schrapte.

Het uur van de aap is een monoloog van een vrouw die zich een aantal relaties herinnert. Relaties met mannen. Mannen uit zeer uiteenlopende milieus. Een dichter, die later zelfmoord pleegt. Een brandweerman die haar redde van een gewisse dood in een brandend spookpaleis. Ze trouwt met hem en hij zal later haar borsten adopteren. Een historicus die zich, na het weggaan van zijn vrouw, door zijn obsessie voor de drieduizend jaar oude, gave mummie van een Egyptische prinses liet meenemen. Hem ontmoet ze in Caïro. Daartussen, via de dichter, schuift nog een vierde man. Deze Roman von Schleissinger, een (fictieve ?) negentiende eeuwse dichter uit Wenen zorgde via zijn performances voor heel wat opschudding in de Weense salons. Elk van deze mannen kan haar leven niet vullen. Alleen de dood wat dichterbij brengen.

De schriftuur van Elvis Peeters getuigt van een subtiële poëzie, een gevoel voor het kleine, precieze formuleren van 'begrippen'. De tekst wordt gedragen door een structuur die onmerkbaar, ondanks de fragmentering, haarfijn in elkaar past. Een juweeltje dat moet gekoesterd worden en dat een voorzichtige schroom bij het ensce-neren eist. Sterke handen die deze weelde dragen kunnen.

Elvis Peeters

Dirk Verstockt